

TAJOMSTVO
PEMBROOKE PARKU

JULIE
KLASSENOVÁ

A decorative flourish consisting of elegant, symmetrical scrollwork and flourishes in a light gray color, framing the text.

**TAJOMSTVO
PEMBROOKE PARKU**

A decorative flourish consisting of elegant, symmetrical scrollwork and flourishes in a light grey color, framing the title text.

**TAJOMSTVO
PEMBROOKE PARKU**

JULIE KLASSENOVÁ

i527.net

Copyright © 2016 by Julie Klassenová

Originally published in English under the title

Secret of Pembroke Park

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-03-4

*S láskou
venujem svojim bratom,
Budovi a Danovi*

Táto kniha je dielom autorkinej fantázie. Všetky mená, postavy, udalosti a rozhovory sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo osobami, žijúcimi či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Lebo nič nie je také skryté,
aby nevyšlo najavo,
ani také utajené,
aby sa neprezradilo a nedostalo sa na verejnosť.

Lukáš 8:17

Prológ

LONDÝN, ANGLICKO

MÁJ 1817

Sedela som za stolom oproti mužovi, ktorého som najviac obdivovala, a cítila sa nesvoja. Lutovala som a v duchu sa hrešila, že som si nedala viac záležať na svojom zovňajšku. Moje stretnutie s gazdinou sa však pretiahlo a ja som tak mala sotva dostatok času na umytie tváre a vypnutie vlasov do jednoduchého drdola. Plánovala som si obliecť nové večerné šaty zo zlatého saténu s červenými ružičkami vyšíťými na živôtku, ale namiesto toho som vklzla do jednoduchých šiat slonovinevej farby, ktoré som si obliekala zvyčajne. Bolo na nich oveľa menej zapínania.

Pohľadom som zaletela k mojej pôvabnej mladšej sestre, ktorej vlasy natočila a upravila matkina komorná. Louisu zdobil smaragdový náhrdelník, ktorý som si chystala vziať ja. Tvrдила, že k jej novým šatám sa hodí viac. Povedala: „*Viem, Abigail, že tebe na móde ani zamak nezáleží, tak nerob cirkus. Môžeš si vziať moje korále. K šatám, ktoré nosíš večne, budú stačiť.*“

Pripomenula som si, že v skutočnosti nezáleží na tom, ako vyzerám. S Gilbertom Scottom sa poznáme od detstva. Vie, ako vyzerám bez štipky púdro, s pokožkou čistou či posiatou vyrážkami, s vlasmi vyčesanými alebo spustenými, aj vo chvíľach, keď potrebujú učesať. Vyrastali sme ako priatelia a susedia a spolu sme

prešli nepríjemnými obdobiami dospievania až do dospelosti. Čas prvých dojmov máme už dávno za sebou.

No toto bol rozlúčkový večierok. Posledný raz, čo ho tento rok uvidím. Chcela som, aby jeho ostatná spomienka na mňa bola pozitívna. Pretože som v srdci prechovávala tajnú nádej. Snáď, keď sa Gilbert vráti zo zahraničných štúdií, konečne ma požiada, aby som sa zaňho vydala.

Už niečo vyše hodiny si naše dve rodiny v scottovskej jedárenskej izbe vychutnávali dobré jedlo, pozostávajúce z niekoľkých chodov. Okolo stola zľahka plynula srdečná a priateľská konverzácia. No ja som si sotva všimla, čo jem.

Obrátila som sa ku Gilbertovej sestre a spýtala sa: „Ako pokračujete s časopisom?“

„Myslím, že veľmi dobre.“ Susan sa usmiala, potom pozrela na brata. „Bertie, kým budeš preč, mal by si napísať reportáž zo svojich ciest.“

„Vynikajúci nápad, miláčik,“ pridal svoj súhlas Susanin manžel. „Pošli nám aj zopár skíc, ktoré tvoj príspevok obohatia, my ich uverejníme.“

Gilbert potriasol hlavou. „Budem mať plné ruky štúdia, Edward, ale aj tak vám ďakujem. Susan je rodinný spisovateľ, nie ja.“

Od čela stola prehovoril Gilbertov otec: „Ale napíšeš nám, synak, však? Vieš, že inak sa ja... ehm... tvoja matka bude znepokojovať.“

Pani Scottovej pobavene zažiarili oči. „To je pravda, drahý. Ja sa budem znepokojovať. A vy nie?“

„Nuž, možno trochu...“ Naznačil majordómovi, aby mu dolial víno. Už zase.

Ponad okraj pohára sa nám s Gilbertom stretli pohľady a vymenili sme si tajný úsmev.

Pán Scott oslovil môjho otca: „Povedzte, Foster, neinvestovali ste do banky, ktorá sa dnes spomína v novinách – do tej, čo má voľajaké ťažkosti?“

„Áno... investoval. Môj švagor je jedným z partnerov. Ale uistil ma, že ide len o malú komplikáciu. Všetko bude v poriadku.“

Otec mi vyslal vyzývavý pohľad a ja som mu odpovedala silným upokojujúcim úsmevom. Toto nie je správny čas ani miesto

na diskusie o financiách. Nechcela som, aby táto záležitosť vrhla tieň na Gilbertovu rozlúčku.

Keď sa večera skončila, muži ostali fajčiť a popíjať portské, kým dámy sa odobrali do salóna.

Gilbert však nezotrval pri ostatných pánoch, ale požiadal ma, aby som ho nasledovala do knižnice.

Poslúchla som, zatiaľ čo srdce mi každým krokom búšilo o niečo rýchlejšie.

Keď som v sviecami osvetlenej miestnosti stála s Gilbertom osamote, prinútila som sa dýchať pravidelne a pokojne. So sklonenými hlavami sme stáli jeden blízko druhého pri vysokom knižničnom stole a hľadeli na nákras kostolného priečelia v klasicistickom štýle. Gilbert za túto štúdiu získal striebornú medailu Kráľovskej akadémie. A zlatú medailu za návrh radnice. Navyše mu za jeho úspechy akadémie poskytla štipendium na štúdium architektúry v Taliansku. Bola som na neho taká hrdá!

„Napokon som projekt zmenil a vytvoril veľkolepú fasádu,“ vysvetľoval Gilbert, „s korintským portikom, ktorý podľa príkladu rímskeho Panteónu tvorí na šírku šesť stĺpov. A všimla si si túto vežu? Jej zakončenie som navrhol tak, aby celok pripomínal miniatúrny chrám...“

Rozprával so zanietením, no tentoraz som ho vlastne nepočúvala. Môj záujem zablúdil od štúdie k jej autorovi samotnému. Keďže oči upieral iba na ňu, dovolila som si preskúmať jeho profil a zaoberať sa jeho črtami – sánkou, výraznejšou, než som si doposiaľ všimla, lícnymi kosťami, lemovanými dlhými modernými bokombradami, perami, tenkými, no takými výrečnými. Prišlo mi na um pokúsiť sa o portrét, hoci som pochybovala o svojej kresliarskej zručnosti byť pravdivou. Ešte aj príjemne vonia. Vavrínovo-rumová kolínska, húpala som. S nádychom máty.

Keď sa vzpriamil, aby ukázal na akýsi, preňho podstatný detail, jeho široké plece, elegantné vo večernom odevu, sa pritlačilo k môjmu. Cez svoj tenký mušelín som vnímala jeho teplo. Zatvorila som oči, aby som si tento pocit vychutnala.

„Čo si myslíš?“

„Hm?“ Otvorila som oči, rozladená, že ma prichytil, ako ho vôbec nepočúvam.

„O veži.“

Osobne som sa domnievala, že je to trochu prehnané, ale mlčala som. Predtým som často ponúkla svoj názor alebo návrh, ale tento projekt už vyhral medailu Kráľovskej akadémie, tak kto som ja, aby som nesúhlasila?

„Krásne,“ zamumlala som. Bola to neškodná bezobsažná ženská poznámka. Niečo, čo by mohla povedať Louisa. No zdalo sa, že Gilbert si to v opanení triumfálnej radosti nevšimol.

Obzrela som sa. Cez otvorené dvere knižnice som videla do salóna Scottovcov. Susan práve prestrčila ruku cez manželovo rameno, zatiaľ čo sa rozprávali s mojou matkou. Moji rodičia žijú navzájom veľmi izolované životy – otec sa venuje klubu a investíciám, matka zase spoločenským návštevám, charite a usilovnému sledeniu po manželovi pre Louisu. Nie, netúžim po manželstve, aké majú moji rodičia. Ale po živote, ako je Susanin: pracovať bok po boku s tým, koho milujete... Áno, to vyzerá ideálne.

S nádejou som pozrela na Gilberta. Sledoval môj pohľad smerujúci k jeho čerstvo vydatej sestre. Pohľady sa nám na okamih stretli, potom sklopil zrak, pričom ohryzok na krku sa mu prudko otriasol a prstami rozrušene skrúcal okraj svojho projektu.

Keď som si všimla jeho nervozitu a rozpaky, srdce sa mi splášiilo. Je toto okamih? Vyjde s návrhom?

Začal: „Vieš, Abby, veľa pre mňa znamenáš. A uvedomujem si, že môžeš očakávať...“

Slová sa vytratili, prehlto. Uhádol moje trúfalé myšlienky?

„Nie, nie. Ja nič neočakávam,“ uistovala som ho a pre seba som dodala: *Aspoň zatiaľ nie.*

Prikývol, no do očí mi nepozrel. „Priateľíme sa už veľmi dlho, ty a ja, no mala by si vedieť, že ja... že pri všetkých vyhlídkach, ktoré so sebou prinesie nasledujúci rok, si myslím, že ani jeden z nás by sa nemal viazať sľubmi.“

„Aha.“ Zažmurkala som a prišlo mi nevoľno. Možno sa ma snaží len chrániť, hovorila som si. Nepochybne má na srdci moje

najlepšie záujmy. Prinútila som sa k úsmevu. „Áno, máš absolútnu pravdu, Gilbert. Je to veľmi rozumné.“

Do izby vstúpila Gilbertova matka. „Myslela som si, že vás dvoch nájdem tu,“ povedala. „Pridajte sa k nám. Podáva sa káva a tvoj otec ju veľmi potrebuje.“ Pani Scottová potľapkala synovo rameno. „Je strašne pyšný... no zároveň mu je veľmi ľúto, že odchádza.“

Tak sme na tom rovnako, pomyslela som si.

Neskôr, keď sa večer chýlil ku koncu a moji rodičia ďakovali pani Scottovcom za večeru, chcela som pohľadať Gilberta, aby som sa s ním v súkromí rozlúčila. Našla som ho vo vestibule s mojou sestrou. Boli sami.

Vyrazilo mi dych, keď som zbadala, ako Louisa podáva čosi Gilbertovi. Povedala: „Aby si na mňa nezabudol.“

Vsunul si to do zápisníka a odložil, zatiaľ čo celý čas hľadel do jej peknej tváre. Potom sa usmial a stisol Louise ruku.

S pocitom závratu som sa od nich odvrátila, nečakajúc na jeho odpoveď.

Čo mu to Louisa venovala? Svoj portrét? Oko lásky? Prameň vlasov vsadený do prsteňa? Nevšimla som si, že by si Gilbert niečo nastokol na prst, len si to vložil do zápisníka. Istotne to nebolo nič také dôležité – nič, čo by vyjadrovalo dvorenie alebo zasnúbenie. Aj keby sa u Louisy rozvinula voči nášmu susedovi školácka náklonnosť, neznamenalo to, že Gilbert jej city opätuje. Pravdepodobne bol príliš zdvorilý, aby odmietol jej dar, nech už to bolo čokoľvek.

Predsa však pre mňa nebolo ľahké usmievať sa a tváriť sa normálne o chvíľu neskôr, keď sa všetci zhromaždili pri dverách, aby sa s Gilbertom rozlúčili a popriali mu šťastnú cestu.

Gilbert ma chytil za ruku a do jeho výrazu sa vrátila stará bratská nežnosť. „Abby, viem, že ty na mňa nezabudneš. A ja nikdy nezabudnem na teba. Váš otec mi dal povolenie k tomu, aby som si smel písať s tebou a tvojou sestrou. Vďaka mi napíšeš?“

„Ak si to želaš.“

Srdečne mi stisol dľaň, potom sa otočil, aby potriasol ruku otcovi a matke vtláčil na líce bozk, po ktorom jej tvár zalial rumenec.

Nerozhodne pristúpil k Louise, ktorá ostýchavo skláňala hlavu. Zmohol sa len na úklon a hundravé: „Dovidenia, slečna Louisa.“

Pozrela naňho spod dlhých rias a hoci to nik iný nespozoroval, ja som v jej očiach zbadala veľavravné iskierky.

Kedy sa veci medzi nimi zmenili? Čudovala som sa. Louisa bola vždy otravnou malou sestrou, niekým, koho si iní doberali, alebo sa mu vyhýbali. Niekým, kto má vrkoč, aby ho zaň šklbali, nie na to, aby sa jeho prameň stal darom pre milého.

Predtým som chcela, aby rok Gilbertovej neprítomnosti rýchlo uplynul. Teraz som si nebola istá.

Až doposiaľ som sa tešila na život po jeho príchode – život, v ktorom on zohrá významnú rolu.

Odrazu sa budúcnosť ponorila do hmly.

1. kapitola

O 10 MESIACOV NESKÔR
MAREC 1818

Na stole medzi nimi ležala otvorená šperkovnica a zelené smaragdy sa trblietali na čiernej zamatovej podšívke. Náhrdelník a dokonale ladiaci náramok sa dedili po fosterovskej rodinnej vetve. Matkini príbuzní nemali žiadne vzácne klenoty, ktoré by sa mohli dediť. A čoskoro ich nebude mať ani tá druhá strana.

Otec zaklapol kazetu a Abigail skrivila tvár, akoby dostala zaucho.

„Rozlúč sa s rodinnými šperkami,“ poradil jej. „Nazdávam sa, že ich budem musieť predať spolu s domom.“

Abigail stála pred otcovým stolom, zvierajúc si prsty. „Nie, otecko, šperky nie. Musí existovať iný spôsob...“

Odkedy Gilbert opustil Anglicko, ubehol temer rok a s ním aj Abigailine dvadsiate tretie narodeniny. Keď v predvečer jeho odchodu predpovedala neistú budúcnosť, mala väčšiu pravdu, než sa nazdávala.

Čo si namýšľala? To, že dokáže viesť veľký dom so služobníctvom ešte neznamená, že vie niečo o investíciách. Bola ten typ človeka, ktorý skôr než niečo podnikne, zvyčajne si veci poriadne zváži a preskúma – či už išlo o výber krajčírky alebo zamestnanie novej slúžky. Abigail bola praktickou dcérou, ktorá sa nepotrebovala ukazovať, a hrdila sa tým, že vie robiť rozumné, uvážené

rozhodnutia. Preto matka nechala veľkú časť vedenia domácnosti na ňu. Dokonca aj otec sa začal spoliehať na jej mienku.

Teraz čelili finančnému úpadku a bola to jej vina! Pred niečo vyššie rokom povzbudila otca k investícii do novej banky strýka Vincenta. Matkin brat bol jej jediným strýkom a Abigail ho mala vždy rada. Bol šarmantný, oduševnený a večný optimista. On a jeho partneri, pán Austen a pán Gray, vlastnili dve banky v krajine a mali v úmysle otvoriť ďalšiu. Strýko požiadal otca, aby vzal na seba dôležitú úlohu ručiteľa a on na to pod Abigailiným vplyvom pristúpil.

Banky boli spočiatku úspešné. Partneri však robili neúnosné, nerozumné pôžičky a niekedy si požičiavali aj navzájom. Jednu banku predali, no tie ostatné len horko-ťažko udržali nad vodou. Tá nová skončila svoju činnosť v novembri a pred týždňom, keď skrachovala prvá banka, partneri vyhlásili bankrot.

Abigail tomu stále nemohla uveriť. Strýko si bol taký istý, že banky budú prosperovať, až o tom presvedčil aj ju.

Otec sedel za stolom, odsunul šperkovnicu bokom a prebehol prstom po účtovnej knihe.

Abigail s vlhkými dlaňami a tupo búšiacim srdcom očakávala jeho rozsudok.

„Je to zlé?“ opýtala sa, pričom si skrúcala dlane.

„Zlé. Nie sme na mizine, ty a Louisa stále máte svoje vená. Ale najväčšia časť môjho majetku je preč a s ním aj výnosy.“

Abigail zavrelo žalúdok. „Otecko, je mi to ľúto. Naozaj,“ povedala. „Nádejala som sa a verila, že strýko Vincent a jeho partneri budú úspešní bankári.“

Ustatou rukou prebehol po svojej peknej úzkej tvári. „Nemal som dovoliť, aby ste ma vy dvaja ovplyvnili. Vedel som, že v minulosti niektoré jeho riskantné obchody zlyhali. Ale ty si mala na pleciach vždy dobrú hlavu, Abigail. Myslel som, že môžem dôverovať tvojmu úsudku. Nie, netvrdím, že je to celkom tvoja chyba. Viním aj seba. A samozrejme, Vincenta.“

Pohľad na otca, tak hlboko sklamaného a rozčarovaného z nej i zo života, v nej zanechal nepríjemný pocit viny a ľútosti. Strýko Vincent neúspech pripisoval svojim partnerom a ich riskantným

pôžičkám. Nakoniec, bez ohľadu na to, kto bol vinný, pravda bola taká, že Charles Foster súhlasil, že sa stane ručiteľom. Nebol jedinou osobou, ktorá prišla o peniaze, keď banky skrachovali, ale stratil najviac.

Potriasol hlavou a roztrpčene skrútil pery. „Neviem ako oznámim Louise, že sa napokon nemôže zúčastniť sezóny. Ona aj matka na nej tak lípnú.“

Na znak tichého súhlasu Abigail prikývla. Sezóna v Londýne bola živnou pôdou pre lov bohatých manželov. Dúfala, že Louisina dychtivosť zúčastniť sa jej znamenala, že nečaká na Gilberta Scotta. Ak medzi Louisou a Gilbertom *bol* nejaký vzťah, Louisa ho zjavne tajila pred matkou, ktorá bola odhodlaná dopriať svojej najmladšej veľkolepú sezónu. Vo svojich devätnástich bola Louisa na vrchole krásy, lebo tak nejako to matka prehlasovala, a trvala na tom, že je to najpríhodnejší čas nájsť výhodnú partiu.

Otec sa oprel na stoličke a zdrvene si vzdychol. „Keby sme sa len dokázali vyhnúť predaju domu, no hoci ho všetci milujeme, je príliš veľký a nákladný. Zrejme je to tak preto, že je taký moderný.“

Nehovoriac o tom, aký nákladný je život na Grosvenor Square. Správali sa ako aristokrati, ale v skutočnosti boli len dobre vychovaní, nemali ani titul, ani zeme. Ako džentlmen nemusel jej otec nikdy v živote pracovať. Jeho rodina žila z výnosov jeho dedičstva, z peňazí, ktoré múdro investoval – až doteraz.

Znova sa v Abigailinej mysli ozval Gilbertov návrh, že sa „*nebudú viazať sľubmi*“ a odhodlane vystrela pleciami. „Áno, otecko. Budeme musieť predat' dom, ale nie rodinné klenoty. Aspoň pokiaľ je tu ešte iná možnosť...“

O malú chvíľu otec požiadal matku a Louisu, aby za nimi prišli do študovne a pokúsil sa vysvetliť situáciu. Abigail si všimla, že jej neprisúdil žiadnu vinu, ale vedomie, že ju čiastočne pokladá za zodpovednú za ich ťažkosti stačilo, aby sa cítila mizerne.

Keď skončil, Anne Fosterová namietla: „Predať náš dom?“

„Viete, mamička, nemusí to byť až také zlé,“ povedala Louisa. Grosvenor Square už nie je taký populárny ako kedysi. Videla som

niekoľko rozkošných domov na Curzon Street, ktoré by nám výborne vyhovovali.“

„Curzon Street?“ zopakoval otec. „To nebude možné, zlatko.“

„Myslím, že najmúdrejšie bude, ak sa uspokojíme s domom niekde inde,“ vyhlásila Abigail. „V menšom meste alebo na vidieku, kde tlak na to, aby sme mali armádu sluhov, okázalé večere a šaty podľa poslednej módy, bude oveľa menší.“

„Na vidieku?“ Louisina pekná tvárička sa stiahla, akoby práve našla v polievke myš. „Iba ak hovoríš o veľkom vidieckom sídle so slávnosťami s honbou na líšku a s labyrintmi...“

„Nie, Louisa, bohužiaľ, nie. Mám na mysli niečo menšie.“

„Ach, prečo sa toto muselo stať?“ bedákala matka. „Čo bude s Louisinou sezónou? S jej venom? Všetko je preč? Takže naša najmladšia dcéra napokon nedostane šancu?“

„To som nepovedal. Nie. Louisa bude mať svoju sezónu.“ Otec šibol po Abigail znepokojeným pohľadom, potom ho rýchlo odvrátil. „Dáme dokopy dosť peňazí na Louisine šaty a ostatné veci. Dúfam, že vaša teta Bess nám na pár mesiacov dovolí u nej bývať.“

„Samozrejme, že dovolí. Ale... nerozumiem. Povedali ste predsa, že nebudeme mať dosť peňazí.“

Otec ešte raz mrkol na Abigail a začal: „S láskavým dovolením Abigail...“

Prerušila ho. „Pomohla som otcovi nájsť zopár spôsobov, ako ušetriť. Nejaké prostriedky sme odložili bokom na... horšie dni. A zopár vecí môžeme predať...“

„Len nie otcove smaragdy!“

Abigail pokrútila hlavou. „Nie, smaragdy nie.“

Matka rázne prikývla. „Dobre. Louisa musí dostať príležitosť navliecť si ich. Tak ako si ju mala aj ty.“

Abigail si s úľavou všimla, že matka nedodala: „*aby jej poslúžili, tak ako tebe,*“ alebo niečo podobné.

Abigail sa nútene usmiala. „Spolu naškrabeme toľko, aby mala Louisa nádhernú sezónu. Sezónu, akú si zaslúži.“

Matka sa na ňu na okamih zahľadela, akoby rozprávala cudzím jazykom. Abigail sa zľakla, že bude ďalej zisťovať zdroj peňazí

– možno dokonca navrhne, aby sa na ďalšie prostriedky použilo Abigailino veno, keďže *ona* ho už nepotrebuje. Jedna vec je ponúknuť ho diskrétno a dobrovoľne – ako to Abigail súkromne navrhla otcovi – no celkom iné a ponížujúce je povedať, že bolo na ňu zbytočne premárnené.

Upokojená matka len prikývla. „Tak to má byť.“ Stisla Louise ruku. „Vidíš, drahá, napokon sa dočkáš svojej sezóny. Čo som ti hovorila? Tento rok stretneš toho najkrajšieho, najvplyvnejšieho a najbohatšieho mladého muža. Viem to!“

A tak, zatiaľ čo pani Fosterová a Louisa absolvovali skúšky šiat, Abigail pomáhala svojmu rozčarovanému a sklamanému otcovi nájsť prijateľnejšie miesto na bývanie.

Abigail sa obrátila na realitného agenta. Nedožvedela sa však o žiadnom príbytku, ktorý by zodpovedal matkinej predstave priestranného pohodlia a uspokojil Abigailinu prezieravosť. Niekoľko domov odmietla, pretože boli vzhľadom na rodinný rozpočet priveľké.

V jedno popoludnie popri korešpondencii, týkajúcej sa nehnuteľností, dostala Abigail list od Gilberta Scotta s pečiatkou z Ríma. Srdce jej pochabo podskočilo, tak ako vždy, keď videla svoje meno napísané jeho úhľadným rukopisom. Počas predošlých mesiacov Gilbert posielal listy aj Louise. Abigail vždy so záujmom čítala správy o jeho úspechoch a opisy talianskej architektúry – niekedy s náčrtkami za okrajom – a poctivo mu odpisovala. Nevedela, aký druh listov Gilbert píše Louise. Bála sa, že môžu mať romantickejší charakter ako jej. Dúfala, že sa mylí.

Odobrala sa do svojej spálne, aby si Gilbertov list prečítala v súkromí.

*Moja drahá Abby,
zdravím Ťa, stará priateľka. Ako sa odvíja život v Londýne?
Predpokladám, že sa tam bezo mňa dost' nudíš. Nemá si Ťa kto*

doberať a táhať po meste, aby si si pozrela Katedrálu sv. Pavla či stavbu Betlehemskej nemocnice, alebo si vypočula nejakú prednášku či voľačo iné. Taliansko je nádherné. Veľmi by sa Ti páčilo. Nemôžem Ťa však v tomto liste zasypať podrobnosťami, pretože sa obávam, že by si žiarlila a viac mi už nenapísala.

Si veľmi láskavá, že odpovedáš na moje listy, Abby. Vážim si to viac, než si vieš predstaviť. Aj keď si pobyt v Taliansku a štúdium vychutnávam, nehanbím sa Ti priznať – pretože ma dobre poznáš –, že sa predsa len z času na čas cítim osamelý. Ako rád by som sa s Tebou prešiel po Benátskom námestí a ukázal Ti Rímske fórum!

Louisa sa mi už nejaký čas neozvala. Rovnako ako Ty, aj ona mi na začiatku pohotovo odpísala, ale jej listy sú v poslednom čase zriedkavé. Dúfam, že je zdravá – pravdaže, takisto aj Ty a Tvoji rodičia. Možno som urobil niečo, čím som ju nahnal. Ak sa tak stalo, nebolo to zámerné. Prosím, povedz jej to. Keby len všetky ženy boli také bezproblémové a zhovievavé, ako si Ty, Abby.

V poslednom liste si sa ma pýtala, ktorá stavba ma tu najviac uchvátila. Zdá sa, že každý deň si obľúbim inú. To mi pripomenulo, že nateraz sa s Tebou musím rozlúčiť. Čoskoro odchádzame navštíviť Baziliku Santa Maria del Fiore vo Florencii. Azda si nájdem nového favorita.

S láskou, Gilbert

Abigail zložila list a na okamih si ho pridržala na hrudi, predstavujúc si Gilbertovu peknú, vážnu tvár počas písania, prsty zamazané od atramentu a vytŕčajúcu špičku jazyka, ako bolo jeho zvykom, keď sa na niečo sústredil. Potom si predstavila, ako sa zavesená doňho prechádza po Ríme...

„Čo vyvolalo ten úsmev?“ spýtala sa Louisa, ktorá zastala vo dverách jej spálne.

„Len list od Gilberta.“

„A čo je v ňom tentokrát? Predpokladám, že ďalšie rozvláčne opisy stĺpov a kupol, však?“

„Môžeš si ho prečítať, ak chceš.“ Abigail nastavila ruku, aby ukázala, že nemá čo skrývať s nádejou, že Louisa jej túto láskavosť vráti. Niežeby Louisa niekedy prejavila známku žiarlivosti voči vlastnej sestre.

Nad ponukou len mávla rukou. „Možno neskôr.“

„Pýta sa, prečo si mu naposledy neodpísala,“ prehodila Abigail. „Má obavy, že ťa nahneval.“

Louisa dvihla svoje útle plecia. „Ach, nič také sa nestalo. Len som bola celkom pohltená odpoveďami na pozvania, skúškami šiat a podobnými vecami. A teraz, po Veľkej noci, keď začala sezóna... Nuž, veď si to pamätáš. Každú noc som dlho hore, ráno dospávam a počas popoludnia prijímam návštevy...“

Abigail doposiaľ Louise neprezradila, že videla, ako si s Gilbertom osamote hrkútali, ani sa jej nespýtala, čo mu na rozlúčku darovala. Možno prišiel čas, aby to urobila.

„Louisa, viem, že predtým, než Gilbert odišiel, niečo si mu darovala. Je to tajomstvo alebo...?“

Louisa na ňu prekvapene zažmurkala. „Prezradil ti to Gilbert v liste? Nuž... dala som mu prameň vlasov. Neprekáža ti to, však? Pretože vždy si tvrdila, že s Gilbertom ste len priatelia.“

Naozaj to hovorila? Abigail sa spamätúvala. „Nuž, áno. Dobrý priatelia.“

Požiadala azda Gilbert Louisu o prameň jej vlasov? Má ho vari aj teraz v prsteni? Pri tej myšlienke jej zovrelo žalúdok. Nedokázala zo seba tú otázku dostať. Nebola si istá, či to chce vedieť.

Miesto toho ju sestersky pokarhala: „Je neslušné okamžite neodpovedať na list, Louisa. Iste by si zvládla zopár riadkov, aby si ho uistila, že sa máš dobre a že ste stále... priatelia.“

Louisa sa zosunula do kresla, jej zvyčajný záujem o správne držanie tela a rozvahu ostal v prítomnosti len jej sestry bokom. „Ach, tak dobre.“ Potom sa na Abigail sladko usmiala a v jasných očiach sa jej mihlo provokatívne svetlo. „A nemôžeš mu to v mojom mene napísať ty, keď mu budeš odpovedať? Veď tvoj list bude istotne v zajtrajšej pošte.“

